

ת"פ 68261/11/16 - מדינת ישראל נגד מאור שוסטר

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 68261-11-16 ישראל נ' שוסטר

בפני
בעניין: כבוד השופט אורן שגב
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מאור שוסטר

הנאשמים

גזר דין

1. בהכרעת הדין שניתנה על ידי ביום 07.05.18, הורשע הנאשם, על פי הודאתו מיום 19.12.17, בעבירות הבאות:
ביחס לאישום הראשון - בעבירה של אדם שעוסק כקבלן כוח אדם ו/או קבלן שירות מבלי שקיבל לכך רישיון מאת השר, עבירה על סעיפים 2(א) ו- 10א יחד עם סעיף 20(ב1) לחוק העסקת עובדים זרים על ידי קבלני כוח אדם, התשנ"ו-1996 (ריבוי עבירות);
ביחס לאישום השני - אי ניהול פנקס בדבר שעות עבודה ומנוחה - עבירה על סעיפים 25 ו- 26(א) לחוק שעות עבודה ומנוחה, התשי"א-1951 (ריבוי עבירות).
2. כל אחד מהצדים טען לעונש. הסניגור טען כי בתי המשפט מהעת אחרונה החלו לרכך את בקשת הנזק הקונקרטי, וביטלו הרשעות ללא הוכחת נזק קונקרטי, וזאת בשל מספר פרמטרים, שהחשוב בניהם הוא היות הנאשם צעיר, שעצם ההרשעה תפגע בסיכויי פרנסתו. עוד טען, כי ככל שהנאשם יורשע, הוא לא יוכל להמשיך ולשאת נשק, שכן על מנת לשאת נשק במדינת ישראל, אדם צריך להיות נעדר עבר פלילי. טענה זו נדחתה על ידי במסגרת הכרעת הדין.
3. ביחס לעונשים שיש להטיל על הנאשם, טען ב"כ המאשימה, כי ביחס לאישום הראשון, מדובר ב-4 עבירות של העסקת עובדים ללא רישיון כדין, וכי הקנס המקסימלי עומד על 14,400 ₪ לכל עובד, ובמצטבר - 57,600 ₪; מדובר בעבירה שהאינטרס המוגן בצדה נועד לוודא שמי שעוסק בתחום כוח האדם ובתחום קבלני השירות יחזיק בכל ההיתרים ויהיה נתון לפיקוח הרגולציה ולו בכדי להבטיח ולנסות לצמצם את הפוטנציאל בפגיעה באותו ציבור מוחלש שעל פי רוב נמנה על ציבור העובדים של עובדי אותם קבלנים והפסיקה כבר הטעימה בכל מיני הקשרים שהעובדה, כי הנאשם לא הואשם בפגיעה בזכויות עובד, אינה מהווה אמתלה או מחילה לאי עמידה בדרישה לאחוז ברישיון כדין. בהקשר זה הפנה לת"פ 48009-03-16 ולת"פ 5732-01-16.
4. באשר למתחם הענישה, טען כי המאשימה סבורה כי ביחס לעבירה שבאישום הראשון, יש לקבוע מתחם שנע בין

30% - 50%, דהיינו קנס שנע בין 18,000 ₪ ל-29,000 ₪ וכן לחייב את הנאשם לחתום על התחייבות בסך של 14,400 ₪ - העונש המקסימלי ביחס לעובד אחד; ביחס לעבירה באישום השני (אי ניהול פנקס שעות עבודה ומנוחה), מדובר ב- 23 עבירות (בהתאם לכתב האישום המתוקן) על חוק שעות עבודה ומנוחה ובכך שלא נוהל פנקס. על חשיבות ניהול הפנקס בתי הדין עמדו לא אחת, הוסיף, והטעים כי זהו אחד הכלים העומדים לזכות עובד כדי לדעת מה זכויותיו ולעמוד על זכויותיו במקרה הצורך. לתמיכה בדבריו הפנה לע"פ 1003/00 הנדימן, ת"פ 2304/09 פרשת אלטנטיבה ות"פ 1224/09 גיל גיא.

5. העונש שנקבע בחוק עומד על 14,400 ₪ לכל עבירה ומכיוון שמדובר ב-23 עבירות, העונש הוא מצטבר ועומד על 331,000 ₪. אין המדובר בעבירה מנהלית ומכאן החומרה שהמחוקק ייחס לעבירה.

6. כאמור בכתב האישום המתוקן הנאשם הודה בביצוע 4 עבירות על חוק העסקת עובדים ועוד 23 עבירות על חוק הגנת השכר. בכל מה שקשור לריבוי העבירות, הפנה ב"כ המאשימה לפרשת חדוות הורים, שם הובהר כי גם אם נקבעה מסכת עובדתית כאירוע אחד, עדיין הוא מורכב ממעשים ובמקרה המתאים יש להכפיל את מס' המעשים לצורך גזירת עונש וטען כי כך יש לעשות במקרה הנוכחי, כל שכן לאור כתב האישום המתוקן. ב"כ המאשימה הפנה לת"פ 59850-01-16.

7. לאור האמור לעיל, ביקש כי העונשים שיושטו על הנאשם ביחס לאישום השני יהיו: קנס שנע במתחם בין 30%-50% דהיינו בין 100,000 ₪ - 165,000 ₪ או ימי מאסר תחתיהם וחייב הנאשם לחתום על התחייבות מקסימלית בחוק.

8. ב"כ הנאשמים שב והפנה לפסיקה שצוינה במסגרת השלמת הטיעונים בכתב והטעים, כי נסיבות המקרה כאן מתאימות להלכה שנפסקה בפרשת כתב וגם בפסיקת בית הדין הארצי בכל הקשר ליחס הבלתי נסבל בין הרשעתו של הנאשם לבין האינטרס הציבורי. בהקשר זה טען, כי אם הנאשם יבצע שירות לתועלת הציבור, התועלת תהיה גדולה יותר מאשר פגיעה בכיסו, שממילא סובל ממחסור, לאור העובדה שהנאשם עובד היום כעובד שכיר ונאלץ להתמודד עם תביעה בסדר דין מקוצר על סך 226,000 ₪, שלגביה הוא בעיצומו של מו"מ עם הצד השני. בנוסף, שב והזכיר את המסמך מהמעסיק בנוגע לפגיעה בפרנסתו של הנאשם, אם לא יוכל לשאת נשק בגין הרשעתו וטען, כי כל אלה מצטרפים לכדי פגיעה בלתי נסבלת בנאשם, כפי שהוגדרה בפסיקת בית הדין הארצי.

9. הסניגור הטעים כי מדובר על עבירות שנעברו במהלך חודשיים בלבד, ובמהלכם שולמו לעובדים, שידעו מי המעסיק שלה, מלוא זכויותיהם. עוד טען, כי הנאשם לא ידע על קיום התנאי שמצריך רישיון, ולמרות שאין הדבר פוטר מעונש, הרי שיש לקחת זאת בחשבון שעה שמדובר באדם צעיר שהקים חברה ללא ייעוץ מתאים בשל חוסר ניסיונו ולא מתוך כוונה פלילית או כוונה לגרוף רווח כספי.

10. הסניגור שב והדגיש, כי כל העובדים, ללא יוצא מהכלל, קיבלו את משכורתיהם בזמן, ואין על כך חוק, שכן תלושי השכר נמסרו לו ע"י המאשימה. מכאן ביקש להסיק כי הפגיעה בהם היתה מינורית מאוד וזכויותיהם לא נפגעו.

11. ביחס לטענה בדבר ריבוי עבירות, טען כי מדובר במספר מצומצם של עובדים, קיימת סמיכות זמנים והעבירה נמשכה חודשיים בלבד ולכן בהתאם להלכת ג'אבר, יש לראות את העבירות כאירוע אחד.

12. עוד הוסיף, כי אשתו של הנאשם בהיריון וגם זו סיבה שיש לקחת לקולא, בשים לב למצבם הכלכלי. הסניגור חתם

את דבריו בהפניה לת"פ 61716-01-16 ולת"פ 127/09 והוסיף, כי ככל שבית הדין יראה לנכון להשית קנס, ולדחות את הבקשה לביטול הרשעה, תשלמו ייפרס לתשלומים.

דין והכרעה

13. המחוקק ראה בשמירה על זכויות עובדים המועסקים ע"י קבלני כוח אדם ערך חברתי מוגן והדברים עולים מלשון של סעיף 3(א)(2) בו, הקובעת כי מעסיק צריך להעמיד ערבות בנקאית או ערובה מתאימה אחרת למילוי חובותיו כלפי עובדיו. ומכאן, החשיבות היתרה.

14. בית הדין הארצי התייחס לכך בע"ע 1002/02 **קבוצת יו.אס.ג'י.די. בע"מ נ' מדינת ישראל, משרד העבודה והרווחה** (10.11.2002), וקבע כי נוכח התרחבות התופעה של העסקת עובדים באמצעות קבלני כוח אדם והיקפה, החוק נועד להבטיח את זכויות העובד המועסק על-ידי קבלן כוח אדם ורווחתו, לאור ההרעה המוחשית שחלה במצבם של העובדים המועסקים בדרך זו וההשלכות השליליות הנובעות מכך. מבקש הרישיון נדרש אפוא להוכיח את כשירותו המקצועית לניהול עסק ממין זה ולקיימו מן הבחינה המקצועית. הוא נדרש להבטיח את קיומם של תנאי העסקה סביבתיים ופיזיים נאותים ונדרשת ממנו יציבות כלכלית, שיהא בה כדי להוות "רשת ביטחון" מוגברת להבטחת זכויותיהם של העובדים המועסקים על-ידי.

15. גם בית המשפט העליון התייחס לכך בבג"צ 450/97 **תנופה שרותי כוח אדם ואחזקות בע"מ נ' אלי ישי שר העבודה והרווחה** (27.05.1998), וקבע, בין היתר, כי התכלית העלול להיפגע כתוצאה מהפרת החוק נועדה להבטיח את זכויות העובד ואת רווחתו ובאה למנוע פגיעה חמורה בביטחון הסוציאלי של העובד. הרציונל לכך הוא כי קיים שוני מהותי בין דפוס העסקה ישיר-רגיל, לבין דפוס העסקה באמצעות קבלן כוח אדם.

16. עיון בסעיף 20 לחוק, העוסק בסנקציות, מלמד אף הוא כי המחוקק מייחס חשיבות יתרה לשמירה קפדנית על הוראותיו, וזאת בין אם ע"י הטלת כפל קנס ואף עונש מאסר.

17. ביחס לשיקולים המנחים בגזירת העונש, על בית הדין לבחון, כידוע גם את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

18. במקרה דנן, הנאשם הורשע בהעסקתם שלא כדין של 4 עובדים ולפיכך, המדינה טענה כי הגבול העליון של מתחם הענישה צריך לעמוד על גובה הקנס המקסימלי (₪ 14,400) במכפלת מספר יחידות העבירה (4), וסה"כ 57,600 ₪.

19. גישה זו מקובלת עלי עקרונית ביחס לאישום הראשון ולאחר ששקלתי את טענות הצדדים ואת נסיבות האישיות של הנאשם, באתי לכלל מסקנה, כי במקרה דנן, מתחם הענישה הראוי ביחס לאישום הראשון צריך לנוע במקרה ספציפי זה בגבולות שבין 10% ל- 30% מהקנס המקסימלי דלעיל, היינו, מסכום של 57,600 ש"ח.

20. במסגרת שיקוליי לקחתי בחשבון, בין היתר, את גילו הצעיר של הנאשם, את העובדה שהעסק שבמסגרתו ביצע את העבירה - נסגר, וכי כיום הוא פתח דף חדש, עובד כשכיר בחברת אבטחה, אב לילד קטן ומצפה ללידת ילדו השני. כמו כן, לקחתי בחשבון את מצבו הכלכלי ואת הטענה, שלא נסתרה, כי זכויות העובדים שולמו. בנוסף, הודאתו מיד בתחילת ההליך, לא רק חסכה במשאבים ציבוריים ניכרים, אלא מלמדת כי הנאשם הפנים את חומרת העבירות שבביצוען הודה.

21. לפיכך, הקנס בגין העבירה מושא האישום הראשון צריך לנוע בין 5,760 ₪ ל- 17,280 ₪.
22. ביחס לרף הענישה הספציפית בתוך מתחם הענישה הנ"ל, סבורני כי בנסיבות העניין, מן הראוי להעמיד את הקנס הספציפי על סך של 6,624 ₪.
23. ביחס לאישום השני - אי ניהול פנקס בדבר שעות עבודה ומנוחה, ביחס ל- 23 עובדים, ברי, כי הערך המוגן שנפגע כתוצאה מהעבירה משליך ישירות על יכולתו של עובד לעמוד על זכויותיו מכוח חוקי המגן ודומני כי מיותר להכביר על כך מילים, בוודאי לאחר תיקון 24 לחוק הגנת השכר.
24. באשר למתחם הענישה הראוי, יש לקחת בחשבון מחד גיסא, כי מדובר ב- 23 עובדים, שנפגעו מביצוע העבירה ומאידך גיסא, וכשיקול מסוים לקולא, יש לקחת בחשבון שהלכה למעשה, מדובר באירוע אחד, וזאת מן הטעם שמתקיים קשר הדוק בין 23 העבירות והיותן "חלק מאותה תוכנית עבריינית" (ראו: ע"פ 25307-12-15 **מרדכי שחם נ' מדינת ישראל**, (ניתן 04.09.17)).
25. באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, הרחבתי לעיל, ביחס לאישום הראשון. לפיכך, ולאור האמור לעיל ובנסיבות העניין, סבורני כי מתחם הענישה צריך לנוע בין 14,400 ₪ ל- 43,200 ₪ ובנסיבותיו האישיות של הנאשם ועל מנת שלא לשים לאל את השיקום שיקומו הכלכלי, ולמצער, לעל מנת שלא להכביד עליו, ובשים לב לכך שכאמור לעיל, הודה בביצוע העבירות מייד בתחילת ההליך, אני גוזר עליו קנס ברף הנמוך בגובה 14,400 ₪.
26. זאת ועוד. החלטתי להיעתר לבקשת המאשימה ולחייב את כל אחד משני הנאשמים לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירה דומה למשך התקופה המקסימלית שנתבקשה - 3 שנים. כידוע, העיצום הכספי הנו רק רכיב עונשי אחד המצטרף לרכיב עונשי אחר והוא הטלת התחייבות על הנאשם להימנע מביצוע עבירה. התחייבות זו מהווה כשלעצמה עונש של קנס מותנה, הגם שמדובר בעונש הקל שבעונשים הקבועים בחוק העונשין (ראו דברי כב' הנשיא (בדימ') א. גרוניס בדנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ**, (2.4.2015) עמ' 9-10, פסקה 12).

אחרית דבר

27. אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:
- בגין האישום הראשון - קנס בסך 6,624 ₪;
- בגין האישום השני - קנס בסך 14,400 ₪.
28. שני הקנסות דלעיל בסך 21,024 ₪ ישולמו ע"י הנאשם ב- 21 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים. מועד תשלומם של התשלום הראשון - 01.06.18.
29. לא ייפרע אחד או יותר מהתשלומים במועדו, תעמוד מלוא יתרת הקנס הבלתי נפרעת לפירעון מידי.
30. בנוסף, בתוך 21 יום מהיום, יחתום הנאשם על התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע, שאם לא כן, יושת עליו הקנס המקסימלי הקבוע בחוק (14,400 ₪ בגין כל יחידת עבירה). לא תיחתם ההתחייבות, אשקול להגדיל את

הקנסות שהוטלו על הנאשם.

31. הנאשם יפנה, באמצעות בא כוחו, בתוך 7 ימים ממועד קבלת גזר הדין למזכירות בית הדין על מנת לקבל את שוברי התשלום ואת ההתחייבות.

32. המזכירות תשלח את גזר הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ג אייר תשע"ח, 08 מאי 2018, בהעדר הצדדים.